

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/820/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6113203469
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6113203469.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a sudcov JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s. r. o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., IČO: 36 613 843, so sídlom Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, proti odporcovi Y. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom N. XXXX/X, XXX XX G. G., zast. opatrovníčkou Evou Pivarčovou, súdnou tajomníčkou Okresného súdu Zvolen, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu HLAS SPOTREBITEĽA, občianskej združenie, so sídlom J. Bánika 2009/2, 960 01 Zvolen, IČO 42 305 675, zast. JUDr. Viliamom Glézlom, advokátom, Nemčianska 25, 974 01 Banská Bystrica, o zaplatenie 1 035,71 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa a na odvolanie vedľajšieho účastníka proti rozsudku Okresného súdu v Banskej Bystrici č. k. 13C/389/2013 - 112 zo dňa 08.07.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým súd vo zvyšnej časti návrh zamietol a vo výroku o trovách prvostupňového konania, p o t v r d z u j e .

Žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 756,99 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 21.02.2010 až do zaplatenia, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti návrh navrhovateľa zamietol. Odporcovi uložil povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 28,63 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 192,05 eur, v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov nepriznal.

Čiastočné priznanie nároku navrhovateľovi súd odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že navrhovateľ nadobudol pohľadávku dňa 04.11.2009 postúpením (§ 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka) od veriteľa Slovenská sporiteľňa, a. s., s ktorým odporca, ako dlžník, dňa 26.05.2005 uzatvoril Zmluvu o splátkovom úvere. Zmluva má povahu spotrebiteľskej zmluvy. Súd však zistil, že ročná percentuálna miera nákladov a náklady spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 6,43 % tak, ako je to v zmluve uvedené nezodpovedala skutočnosti, pretože reálne bola vyššia a to podľa výpočtov súdu 14,91 %. Preskúmaním navrhovateľom predloženého výpočtu RPMN súd zistil, že právny predchodca navrhovateľa (aj navrhovateľ) síce aplikoval pri výpočte vzorec uvedený v prílohe zákona č. 258/2001 Z z. v znení účinnom do 30.06.2006 (teda v znení účinnom aj v čase uzatvorenia zmluvy o úvere) avšak v rozpore so spôsobom výpočtu RPMN do vzorca premennej „P“ (súčasná hodnota, t.j. nominálna hodnota poskytnutého spotrebiteľského úveru) nedosadil nominálnu hodnotu úveru t.j. sumu 100 000,- Sk ale sumu 102 000,- Sk ako súčet poskytnutého úveru a poplatku za jeho poskytnutie, v dôsledku toho výpočet RPMN nie je správny. Potom súd, s poukazom na absenciu povinných zákonných

náležitostí resp. nesprávne (klamlivo) uvedených náležitostí v zmluve v neprospech spotrebiteľa dospel k záveru, že úver je bezúročný a bez poplatkov podľa dikcie ust. § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2006. Ak RPMN vyjadruje náklady, ktoré vzniknú spotrebiteľovi v súvislosti s poskytnutím úveru, medzi ktoré patrí aj zmluvný úrok, možno už logickým výkladom dospieť k záveru, že údaj o RPMN (celkové náklady) nemôže byť nižší, ako zmluvný úrok reprezentujúci výšku odplaty za poskytnutie úveru, ku ktorému je nutné pripočítať aj ďalšie náklady spotrebiteľa spojené s poskytnutím úveru. V predloženej zmluve je zmluvný úrok dohodnutý na 12,10 % ročne a RPMN na 6,43 %, čo tiež svedčí o nesprávnosti údajov RPMN v zmluve.

Ďalej mal súd preukázať, že navrhovateľ sa po čiastočnom späťvzátí návrhu (o späťvzátí a zmene návrhu súd rozhodol uznesením č. k. 13C/389/2013-76 dňa 28.01.2014) domáha zaplata sumy 1.035,71 eur titulom 13-tich nezaplatených, nepremličaných splátok úveru vo výške po 79,67 eur za obdobie od 20.02.2009 do 20.02.2010. Mesačná splátka však pozostáva okrem istiny aj zo zmluvných úrokov vo výške 21,43 eur. Potom, keďže súd dospel k záveru že úver je bezúročný a bezpoplatkový, priznal navrhovateľovi 13x splátku istiny úveru vo výške po 56,23 eur, t.j. spolu istinu 756,99 eur a k tomu úrok z omeškania počnúc od 21.02.2010 do zaplata, t.j. od prvého dňa nasledujúceho po dni konečnej splatnosti úveru, od ktorého dňa sa dlžník dostal do omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Výška priznaného úroku 9 % ročne (úroková sadzba ECB 1 % + 8 bodov) predstavuje zákonný úrok podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom do 31.01.2013.

Vo zvyšnej časti, teda do sumy 278,72 eur súd návrh zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 O. s. p. , pomeru účastníkov vo veci a uviedol, že čiastočné zastavenie daného konania, o ktorom súd rozhodol uznesením č. k. 13C/389/2013-76 zo dňa 28.01.2014 procesne zaviniť navrhovateľ, keď zobral návrh čiastočne späť bez udania dôvodu. Podľa výpočtov prvostupňového súdu navrhovateľ bol v konaní úspešný v časti 756,99 eur s príslušenstvom a neúspešný v časti o zaplata 278,72 eur, potom čistý úspech navrhovateľa je 478,27 eur (46,18 %). Navrhovateľovi súd priznal náhradu trov konania a to trov súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia v rozsahu 46,18 % z celkových trov a povinnosť zaplatať ich uložil odporcovi. Vedľajšiemu účastníkovi vystupujúcemu na strane odporcu náhradu trov nepriznal s odôvodnením, že, v konaní bol úspešnejší navrhovateľ.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie navrhovateľ aj vedľajší účastník na strane odporcu.

Navrhovateľ podal odvolanie voči výroku, ktorým súd jeho návrh vo zvyšnej časti zamietol. Navrhol, aby odvolací súd v tejto časti rozsudok zmenil tak, že návrhu navrhovateľa sa vyhovuje v celom rozsahu a zároveň sa mu priznáva náhrada trov prvostupňového aj odvolacieho konania. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Navrhovateľ nesúhlasí s názorom súdu, keď vypočítal RPMN vo výške 14,91 % . Trvá na tom, že RPMN je v zmluve uvedená správne hodnotou 6,43 % po zaokrúhlení na dve desatinné miesta. Výška RPMN je vypočítaná v súlade so zákonom platným v čase uzavretia zmluvy a v zmluve je uvedená v súlade s daným zákonným výpočtom. Súd na výpočet RPMN aplikoval neskoršiu právnu úpravu, ktorá ešte v čase uzavretia zmluvy nebola platná a účinná. Navrhovateľ si dôvodne uplatnil nárok na 13 splátok úveru v plnej sume, teda pozostávajúcej z istiny a riadneho úroku.

Vedľajší účastník na strane odporcu podal odvolanie, voči výroku, ktorým súd vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov nepriznal. Navrhol v tejto časti rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Podľa jeho názoru, rozhodnutie súdu o trovách konania je založené na nesprávnom právnom posúdení a nedostatočne zistenom skutkovom stave.

Navrhovateľ sa pôvodne domáhal voči odporcovi zaplata sumy 6 385,57 eur s príslušenstvom z titulu zmluvy o úvere zo dňa 26.05.2005. Po upovedomení o vstupe vedľajšieho účastníka do konania navrhovateľ bez udania dôvodu v časti o zaplata 5 349,86 eur s príslušenstvom zobral návrh späť a predmetom ďalšieho konania bola suma 1.035,71 eur s príslušenstvom. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O. s. p. bez toho, aby túto skutočnosť zohľadnil. V rámci odôvodnenia rozhodnutia

súd žiadnym spôsobom nevysvetlil, akým spôsobom reflektoval na späťvzatie návrhu navrhovateľom. V tomto rozhodnutí nie je odôvodnené. Vedľajší účastník má zato, že miera jeho úspechu v konaní je (tak ako aj odporcu) 88,25 % a miera jeho neúspechu je 11,85 %, z ktorého dôvodu potom odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane patrí náhrada účelne vynaložených trov v rozsahu 76,4 % .

K odvolaniu vedľajšieho účastníka sa vyjadril navrhovateľ a uviedol, že v prípade trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Rozhodnutie súdu vo výroku, ktorým súd nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov navrhol potvrdiť.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a rozsudok okresného súdu v napadnutej časti, a to vo výroku II., ktorým súd návrh vo zvyšnej časti zamietol a vo výroku IV. o trovách vedľajšieho účastníka podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Výrok I., ktorým súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 756,99 eur spolu s úrokom z omeškania (teda vo výroku o základe rozhodnutia - vo veci samej) zostáva nedotknutý. Nedotknutý je potom aj závislý výrok III. o trovách konania, ktorým súd uložil odporcovi povinnosť nahradiť navrhovateľovi trovy konania, voči ktorému odvolanie podané nebolo.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Aj keď odvolací súd preskúmaním zistil, že okresnému súdu treba vytknúť, že v rozhodnutí cituje viaceré ustanovenia Obchodného zákonníka (§ 506 o odstúpení od zmluvy, § 369 ods. 1 o omeškaní dlžníka a § 768 ods. 2), ktoré sa na daný prípad nevzťahujú vzhľadom na charakter predmetného zmluvného vzťahu účastníkov (právneho predchodcu navrhovateľa ako veriteľa a odporcu ako dlžníka), kedy ide jednoznačne o vzťah spotrebiteľský, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka prednostne (právna úprava až s účinnosťou od 13.06.2014, v zmysle novely ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka vykonanej zákonom č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa stanovila jednoznačne, že „na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“) táto skutočnosť nemala vplyv na výsledok rozhodnutia o základe rozhodnutia (vo veci samej) a jeho správnosť, pretože aj prvostupňový súd v konečnom dôsledku daný zmluvný vzťah veriteľa - dodávateľa (právneho predchodcu navrhovateľa Slovenskej sporiteľne a.s.) a dlžníka - spotrebiteľa (odporcu) založený Zmluvou o splátkovom úvere zo dňa 26.05.2005 posudzoval a právne závery prijal s prihliadnutím a dôrazom na fakt, že ide o zmluvu spotrebiteľskú, na ktorú sa vzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch, v tomto prípade zákon č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom do 30.06.2006.

Odvolacie námietky navrhovateľa vo vzťahu k výpočtu RPMN odvolací súd neuznal za dôvodné, v tomto zastáva rovnaký názor aký uviedol v rozhodnutí okresný súd, vrátane názoru, že úver poskytnutý právnym predchodcom navrhovateľa odporcovi treba považovať za bezúročný a bezpoplatkový. Súd použil pre výpočet správny (v rozhodnom čase platný) vzorec pre výpočet RPMN a dosadil do neho správne hodnoty - údaje. Preto rozsudok okresného súdu odvolací súd v napadnutej časti - vo výroku II., ktorým súd vo zvyšnej časti návrh zamietol potvrdil z vecne správnych dôvodov. I keď formulácia výroku II. rozsudku, akú zvolil okresný súd, nezahŕňa konkrétnu výšku „zvyšnej časti“ do ktorej súd návrh zamietol, táto výška je zrejme a jednoznačne je uvedená v odôvodnení rozsudku.

Bez vplyvu na výsledok rozhodnutia sú aj odvolacie dôvody vedľajšieho účastníka uvádzané v jeho odvolaní týkajúce sa posúdenia náhrady trov konania prvostupňovým súdom.

Okresný súd správne skutkovo aj právne posúdil náhradu trov. Vytknúť mu možno iba to, že v rozhodnutí neodkázal aj na právnu normu - ustanovenie § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p., keď konštatoval, že čiastočné zastavenie konania (uznesením č. k. 13C/389/2013-76 zo dňa 28.01.2014) procesne zaviniť navrhovateľ, keď zobral návrh čiastočne späť bez udania dôvodu.

Rozhodnutie okresného súdu o trovách konania je však vecne správne, pretože z ďalšieho odôvodnenia rozhodnutia je zjavné a jednoznačne vyplýva, že okresný súd pri rozhodovaní o trovách konania zohľadnil (reflektoval) a trovy posudzoval aj v spojení ust. § 146 ods. 2 O. s. p., a to v zastavujúcej časti konania. Teda trovy neposudzoval iba podľa § 142 ods. 2

O. s. p., podľa pomeru úspechu účastníkov vo veci, ktoré ustanovenie sa týka iba rozhodovania o trovách konania tej časti konania, kde súd posudzoval vec samu a konal o zmenenom návrhu (teda upravenom predmete konania po čiastočnom späťvzatí návrhu). Správnosť tohto záveru potvrdzuje fakt, že základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je vypočítaná z tarifnej hodnoty 1.035,71 eur (zmeneného návrhu po čiastočnom späťvzatí) a nie z pôvodnej hodnoty predmetu konania 6 385,57 eur. Správne súd vypočítal aj pomer úspechu a neúspechu účastníkov v konaní, ktorého výsledkom je úspech navrhovateľa 46,18 %.

Názory, aké vysvetlil vo vzťahu k výpočtu trov konania v odvolaní vedľajší účastník, pričom zároveň nesprávne vykladá aj ním uvádzanú odbornú literatúru z ktorej také závery k akým vedľajší účastník dospel nevyplývajú, kedy vedľajší účastník nerozlišuje „fázy“ konania a to pred čiastočným späťvzatím návrhu (petit žalobného návrhu) a po čiastočnom späťvzatí návrhu (petit, ktorý bol naposledy urobený), ale tieto fázy zmiešava a trovy konania posudzuje iba z hľadiska pomeru úspechu a neúspechu účastníkov v konaní, ktorý vypočítava ako pomer úspechu a neúspechu „z celku - z pôvodného predmetu konania“ (teda pôvodného petitu žalobného návrhu). Z toho potom v danom prípade vyvodzuje výsledok, že nakoľko navrhovateľ v 83,78 % zavinil zastavenie konania (zobral návrh späť), čo možno považovať za jeho neúspech v konaní a ďalej došlo k jeho zamietnutiu návrhu o zaplatenie 278,72 eur (teda neúspech vo výške 4,37 % z celku), tak bol navrhovateľ v konaní úspešný v 11,85 % zatiaľ čo neúspešný bol v rozsahu 88,25 %, z ktorého dôvodu tak odporcovi aj vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane patrí náhrada ich trov v rozsahu 76,4 % zo skutočne účelne vynaložených trov.

Aj v literatúre, z ktorej úryvky vedľajší účastník v odvolaní cituje sa uvádza rovnaký názor z akého vychádzal pri rozhodovaní o trovách konania súd aj prejednávacom prípade, že: „Miera úspechu vo veci závisí o vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej (ak však medzi pôvodným petitom a petitom naposledy urobeným vo veci smej došlo k čiastočnému späťvzatiu, postupuje sa pri náhrade trov podľa § 146 ods. 2 O. s. p.).

Taký výsledok k akému dospel vedľajší účastník je už na prvý pohľad zmatečný a nesprávny. Pretože znamená, že napriek tomu, že zo žalovanej sumy (naposledy navrhovateľom upraveného petitu 1.035,71 eur) bola navrhovateľovi prisúdená prevažná časť (suma 756,99 eur s príslušenstvom), napriek tomu by navrhovateľ na druhej strane zaplatiť odporcovi a aj vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane trovy konania. Takýto nesprávny záver pramení z nesprávneho právneho názoru vedľajšieho účastníka, ktorý ust. § 146 ods. 2 O. s. p., ktoré upravuje otázku zavinenia účastníka konania (v zmysle procesného zavinenia) na zastavení konania, „stotožňuje“ s ust. § 142 O. s. p., ktoré je založené na zásade úspechu účastníkov v merite veci.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a podľa § 142 ods. 2 O. s. p. (pomeru úspechu účastníkov vo veci) v spojení s ust. § 151 ods. 1 O. s. p. (ide o návrhové konanie) a vyslovil že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.